

[Niels Høveg Petersen.]

andre. Vi kommer jo her ind på problemet om lønssystemers retfærdighed, på spørgsmålet om, hvor meget tjenestemand skulle have i forhold til arbejderne osv. Det er spørgsmål, som vi meget ofte har diskutere, og det er spørgsmål, som vi ikke er færdige med at diskutere, men jeg tror, hr. Anker Jørgensen har megen ret i, at der i lønforskelle af den art, der her er tale om, kan ligge kimen til megen uro, og at det måske nok er en større årsag til uro end nogle af de ting, hr. Anker Jørgensen i øvrigt pegede på.

I hr. Anker Jørgensens opremsning af andre faktorer bed jeg især mærke i, at hr. Anker Jørgensen nævnte, at man måtte bort fra den centraliserede styrelse — således opfattede jeg bemærkningerne — bort fra, hvad man måske kunne kalde fjerndemokratiet inden for fagbevægelse og arbejdsgiverorganisationer, hvor medlemmerne blot fik direktiver at rette sig efter fra de centrale organisationer. Hvis jeg forstod hr. Anker Jørgensen rigtigt, var der i dette ligesom nye toner fra en fremtrædende fagforeningsmand. Jeg tror, det ville være af interesse, hvis hr. Anker Jørgensen yderligere ville uddybe, hvorledes han forestillede sig at man kunne komme bort fra fjerndemokratiet i bedriftslivet og måske komme over i noget, man kunne kalde nærdemokratiet, med større ansvar også for de ansatte på den enkelte virksomhed i forhold til ledelsen og mindre centralstyring.

Mange af de problemer, som ligger ud over de rene lønspørgsmål, ville efter alt at dømme være nøjagtig de samme under en borgerlig regering som under en socialdemokratisk regering og omvendt. Det radikale venstre er meget opmærksom på de problemer, der her er i forholdet mellem arbejdsgivere og lønmodtagere på virksomhederne. Jeg kunne måske have ønsket, at socialdemokratiet havde benyttet denne lejlighed til at fremlægge forslag på disse områder. Jeg tror, at havde man gjort det, havde man måske ramt mere centralt i den øjeblikkelige urotilstand end med de forslag, man har fremlagt, som jo ikke meget minder om dem, man har mødt fra arbejdspladserne.

Af enkelthederne i de socialdemokratiske forslag skal jeg især komme ind på spørgs-

målet om folkepensionisterne. Vi glæder os over regeringens tilsagn om, at dette spørgsmål er til overvejelse, og at man har til hensigt at fjerne de skævheder, som utilsigtet har vist sig ved indførelsen af kilde-skat, over for visse grupper af pensionister, især pensionister, der selv har en mindre indkomst.

Med hensyn til erstatning ved arbejdsløshed forholder det sig, så vidt jeg er orienteret, således, at der for nylig om dette forhold er kommet en betænkning, hvor arbejdere og arbejdsgivere har fundet hinanden i en skitse til et forlig. Jeg forstår også, at der i allerhøjeste grad er politisk vilje til at virkeliggøre denne skitse, således at vi på dette punkt kan nå et resultat, som skulle være en forbedring, og som skulle imødekomme en række af fagbevægelsens ønsker.

Hvad angår sygedagpengene forholder det sig således, at der er stillet en debat om dette spørgsmål i udsigt i denne samling, og at der er stillet forbedringer på dette område i udsigt.

På et enkelt punkt kunne jeg have lyst til at gå lidt dybere. Det er i spørgsmålet om byrdefordelingen. I sidste samling gennemførte regeringspartierne alene en reform af byrdefordelingen. Den medførte en betydelig overflytning af midler fra hovedstadsområdet, som er det rigeste i landet, til fattigere egne af landet. Dette vil ikke på nogen måde kunne bestrides ud fra det materiale, der foreligger. Der ligger i denne første etape af byrdefordelingsreformen en tendens til udligning mellem rigere og fattigere dele af landet, en tendens, som det radikale venstre stærkt vil støtte, og som vi også gerne vil støtte i det videre arbejde med byrdefordelingen.

Det er nemlig rigtigt, at byrdefordelingsreformen i sidste samling kun var en første etape, kun var ment sådan og aldrig har været udgivet for noget andet, og jeg tror, der er meget, der taler for, at man så snart som muligt går til næste etape, dog under fastholdelse af de principper, som er nedlagt i den første etape, og som jeg tror er rigtige, hvorefter man skærer refusionsordningernes procenter ned og erstatter dem med generelle tilskud. Jeg tror, det på en og samme tid giver mulighed for udligning og et større incitament end hidtil for kommunerne til økonomisk handle måde. Det er